

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia z dnia 1 sierpnia 2017 roku w sprawie z powództwa (...) Ltd w V. (Malta) przeciwko P. G. o zapłatę Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył powód skarżąc wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 233§ 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającą na odmowie przyznania przedłożonym przez powoda dokumentom potwierdzającym zawarcie umowy cesji jakiegokolwiek waloru dowodowego, a tym samym nie wykazanie przez powoda swojej legitymacji czynnej w procesie, art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie ciężar dowodu spoczywał wyłącznie na powodzie.

Nadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 509 § 1 kc w zw. z art. 60 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie prowadzące do

uznania, że powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej w procesie oraz art. 511 kc w zw. z art. 74 § 1 kc poprzez przyjęcie, że ramowa umowa pożyczki może być zawarta wyłącznie w formie pisemnej.

W związku z tym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodu z regulaminu świadczenia usług doga elektroniczną oraz z umowy cesji wierzytelności z dnia 1 czerwca 2016 r. wraz z załącznikiem A.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zarzuty apelacji sprowadzające się do tezy, że Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej wynikają prawdopodobnie ze zbyt pobieżnej lektury uzasadnienia Sądu I instancji, który na karcie 5 stwierdził: „W niniejszej sprawie Sąd uznał, iż niezasadny jest zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powoda”. Natomiast oddalenie powództwa nastąpiło z powodu nieudowodnienia przez powoda istnienia roszczenia i jego wysokości. Jak wskazał Sąd Rejonowy pozwany uzyskał pożyczkę w wysokości 2600 złotych i spłacił z tego tytułu niemal 3000 złotych.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciąży obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.). Zaniechania na tej płaszczyźnie mogą prowadzić do stwierdzenia nieudowodnienia podnoszonych roszczeń i oddalenia powództwa, co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przywołany przepis statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, która stanowi jeden z przejawów niezawisłości sędziowskiej. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Sąd Okręgowy podziela przedstawione powyżej poglądy stanowiące ugruntowany dorobek judykatury. Konfrontując ich treść ze stanowiskiem skarżącego należało uznać, że zarzuty stawiane zaskarżonemu rozstrzygnięciu nie mogą być uznane za zasadne, albowiem powód nie wykazał, ażeby Sąd pierwszej instancji przekroczył wyznaczone w treści art. 233 § 1 k.p.c. ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy zaś w sposób prawidłowy ocenił zebrany w sprawie materiał i zasadnie przyjął, że nie daje on podstaw do przyjęcia, iż powód udowodnił fakt, że pozwany winien zapłacić kwotę 1750,85 złotych.

Z przedstawionych powyżej powodów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.